

РЕШЕНИЕ

№ 8019

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **879** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Н. А. Ш., [дата на раждане] , гражданин на Р. федерация, с ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 6, против Решение № 508/08.01.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени съображения. Счита, че административният орган е приложил неправилно материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът – Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна, а решението да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в Руската федерация.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител .

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на статут, вх. № ОК-13-1117 от 14.08.2023 г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) от Ш. Н. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, руснак по народност, вероизповедание: атеист, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен руски национален паспорт.

По време на проведеното интервю, чужденецът посочва, че на 28.09.2022 г. напуснал Русия, легално с автобус за К., където останал до 10.10.2023. г. След което със самолет легално пристигнал в Република България на 10.10.2023 г. Твърди, че от аерогарата в [населено място] бил взет от румънски доброволец и с неговата приятелка заминали за [населено място], Румъния, където той подал молба за закрила. Съгласно „Д. регламент“ молителят е приет обратно от Република България, тъй като в националния му паспорт имало положена валидна българска виза.

Руският гражданин мотивира молбата си за закрила с това, че участвал в антивоенни протести в страната си на произход. Кандидатът заявява, че в Русия се опасявал да не бъде арестуван, защото имал за приятели украински граждани. Посочва, че свободата на словото в социалните мрежи е силно ограничена. Също така твърди, че руски граждани били арестувани и обвинявани в екстремизъм, поради това, че говорели против руския президент. Освен това молителят посочва, че хора като него, които поддържали връзка с украинци били под наблюдение от страна на официалните власти и срещу тях вървял процес на преследване. Сочи още, че работел за украинска компания и си плащал данъците в У., поради което счита, че ако това се установи, щял да бъде изпратен или в затвора или на фронта. Освен това твърди, че в Русия бил възприеман за гей. тъй като имал дълга коса. Отрича да е съден, или осъждан, или да е бил член на политическа партия или организация.

Административният орган, след анализ на изложените от молителя факти и извършената проверка е приел за недостоверна бежанска история.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението актуална информация от сайта на Министерство на външните работи на Република България относно актуалната обстановка в Руската федерация.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Русия сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на

причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, не са установени доказателства спрямо заявителя да е осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Русия поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в руската федерация, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към партия, или поради политическо убеждение.

Съдът споделя изводите на административния орган, че представената бежанска история не е подкрепена с никакви конкретни доказателства. Всъщност единствените относително конкретни факти са посоченото участие в два антивоенни протеста.

Видно от приложената по преписката справка на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, както и от представената такава в хода на съдебното производство, Русия разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента. Не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката в там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

При тези обстоятелства, съдът споделя изводите на административния орган, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в Румъния, при приятелката си. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо него не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че правилно в оспореното решение е прието и, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези

заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В Руската федерация, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тази справка е видно че през последните години няма съобщения за произволни или незаконни убийства, извършвани от страна на правителството или на негови агенти, както няма съобщения и за изчезвания, извършвани пряко от или от името на държавни органи, както за политически затворници и/или задържани по политически причини лица. Конституцията и законите на Русия забраняват изтезания и други жестоки, нечовешки или унижителни отношения или наказания и през последните години няма съобщения за масово използване на подобни практики от страна на държавни служители. Не са налице данни в страната да има въоръжен конфликт или безогледно насилие.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Руската федерация, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението

на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Русия, изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Ш., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация, с ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 6, против Решение № 508/08.01.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: